

ji je še ostalo na tem svetu in kar je videla, da ima zanj še neko vrednost: življenje.

Spomnil sem se gospodične v prvi črtici iz moje prakse in sem hotel reči skoro bolj za-se:

— Potem postanete šibke, čisto šibke, še šibkejše nego je tak mož . . .

— Od teh dveh ni bil nobeden šibak! Vsaj to jima lahko pustimo! me je skoro pokarala.

V. B.:

V Silvestrovi noči.

Šum pestrih kril, šepet in glasen smeh,
vonj ostri pudra in parfema;
v očeh nebo, veselje, žalost, greh,
v pogledih strast žari, s strastjo se vnema.
Praznuje ulica v prešernem bakhanalu
noč, ki to leto zadnjikrat zemljo objema . . .

„— Kam, proszę pani, se tako mudi . . . ?

Naj pani malo postoji še . . . !“

„— Pan čuje? Polnoč v stolpu že brni . . . !

„— A Novo leto! Pani mi voščila ni še! —

In bije v stolpu ura polnoč . . . Vse obstane . . .

in ulice vrvenje je postalo tiše . . .

Spogledali so se in začudili:
nad mestom, glej, visoko pluje
krvavi ptič, po zraku mirno krili,
oči iskrečih, kot da temno misel snuje . . .
Z obrazi bledimi prepadli vanj strmijo,
in vzdih le pritajen se tuintam začuje . . .

Lublin, 1. januarja 1916.

